



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Pastorale Missionariorvm

Verjuys, Jean-Baptiste

Antverpiæ, 1682

Art. 1. Quæ necessitas requiratur ad celebrandum sæpius eodem die.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41565

TRACTATUS VIII.

De Sacrificio Missæ.

ARTICULUS I.

Qua necessitas requiratur ad celebrandum sæpius eodem die.

Quod extra casum necessitatis id non sic licitum, certum est, quia est contra usum & prohibitionem Ecclesiæ. S. Thomas 3. p. q. 83. a. 2. 5. adducit decretum Alexandri Papæ & habetur c. *sufficit*, ubi dicitur: *Sufficit Sacerdoti unam missam in die unâ celebrare, quia Christus semel passus est, & totum mundum redemit, & valde felix est qui unam dignè celebrare potest: quidam tamen pro defunctis unam faciunt, alteram de die si necesse sit. Qui verò pro pecunia aut adulationibus secularium unâ die præsumunt plures celebrare missas, non existimo evadere damnationem.* Hæc ultima verba bene notentur, ut videatur nullam esse necessitatem excusantem, quando ex solo humano respectu aut pecuniarum cupiditate binatur.

Alium

DE SACRIFIC. MISSÆ. 303

Alium etiam textum citat S. D. extra de celebr. miss. c. *Consulisti* ubi dicit Innoc. III. *Quod excepto die Nativitatis dominicæ, (nisi causa necessitatis suadeat) sufficit Sacerdoti unam Missam solummodo celebrare. Cur autem hoc permittatur die Nativitatis videatur ibi S. Thomas.*

Verùm quidem est quòd non tantùm excipiat festum Nativitatis Domini, sed prosequitur: *Sicut etiam & in aliis diebus, in quibus occurrunt plura Dei beneficia, vel recolenda, vel expetenda, plures Missæ celebrantur in die, puta pro festo, & alia pro jejuniis, vel pro mortuis.* Tamen hoc jam obsoletum est, ut bene notat Nugno.

Inquirendum ergo est quæ necessitas requiratur. Et licet diversi diversos casus designent, præcipuus tamen necessitatis casus est raritas Sacerdotum, ut quando unus Parochus duplici communitati, aut duabus parochiis præficatur, quarum singulæ non sunt sufficientes ad unum Parochum alendum.

In partibus autem Missionis, hoc magis urget ob multitudinem fidelium, quam angusta illa loca in quibus celebrant, simul capere non possunt, tum etiam quia periculosum esset, tot simul convenire propter persecutionem Prætorum. Refert Verricelli tit. 4. q. 98. dub. 19. quod audiverit ex ore Excellentissimi D. Aloysij Contareni legati Veneri apud Regem Angliæ, quòd Sacellanus
suis

suus ex indulto Pontificio, soleret sæpius sexies de die celebrare, ad satisfaciendum Catholicis in illis locis.

Petes an adhuc censebitur locum habere ista necessitas, quando tanta est multitudo domorum in quibus secretò celebratur, & tanta copia Sacerdotum ut posset omnibus satisfieri, si populus divideretur, licet singuli tantum semel de die celebrarent Resp. Talem divisionem non posse congruè fieri, tum propter confusionem, tum propter satisfactionem populi qui uni potius loco afficitur quàm alteri.

Iterum petes an non sufficeret si illud privilegium binandi solùm datum esset Pastoribus seu propriis parochis quibus magis incumbit ex obligatione officii populo satisfacere?

Resp. Quod non: Durum enim esset illis afflictis fidelibus, quod cogentur illa potius loca frequentare, quàm alia, & cum possint eligere quemcumque confessarium & non tantùm illum qui specialiter ibi dicitur Parochus, incongruum esset si deberent in unâ domo vel facello audire sacrum, & alibi habere confessarium cui assueti sunt. Ideo indiscriminatim sua Sanctitas omnibus Missionariis etiam Regularibus dedit facultatem binandi, dummodo sit necessitas, quæ non debet esse tanta, quanta requiritur in aliis partibus ubi nulla est persecutio.

vera

Vera
& quid
per con
fide Re
cario A
rum Pr
Junii
verò ne
brandi b
causis, e
conscien
Sacerdo
commu
à S. Se
visum f
paucis o
zeli, &
libet loc
breve te
causas
tas pro
conced
lares M
tate bin
Id q
unâ die
tanta e
non re
tifex M
cessitat
dulto,

Vera tamen etiam ibi debet esse necessitas, & quidem gravis, uti patet ex facultatibus nuper concessis à S. Congreg. de Propagandâ fide Reverendissimo Episcopo Castoriensi Vicario Apostolico in missionibus confœderatarum Provinciarum, per litteras datas 28. Junii 1663. §. 16. ubi sic habetur: *Caveat verò ne prædictâ facultate, seu dispensatione celebrandi bis in die, aliter, quàm ex gravissimis causis, & rarissimè utatur; in quo graviter ipsius conscientia oneratur. Quòd si hanc eandem alteri Sacerdoti juxta potestatem inferius apponendam communicare, aut causas eâ utendi, alicui qui à S. Sede hanc facultatem obtinuerit, approbare visum fuerit, serió ipsius conscientia injungitur, ut paucis dumtaxat, et que maturioris prudentia, ac zeli, & qui absolutè necessarij sunt, nec pro quolibet loco, sed ubi gravis necessitas tulerit, & ad breve tempus eandem communicet, aut respectivè causas approbet. Si adeò restringatur hæc facultas pro ipsomet vicario, cui solent ampliores concedi facultates, Cavere sibi debent particulares Missionarii ne facilè concessâ sibi facultate abutantur.*

Id quod dictum est de duplici celebratione unâ die, aliquando dici posset de pluribus, si tanta esset necessitas; quia jus commune hoc non restringit ad duplicem. Quia tamen Pontifex Missionariis tantùm concedit ut in necessitate bis celebrare possint, sine speciali indulto, non est hoc ulterius extendendum; nisi

per

per consuetudinem hoc alibi esset in praxi. Uti enim supra dixi de Sacellano Legati Veneti in Anglia, qui aliquando sexies celebrabat tempore maximè persecutionis, ad hoc specialem habebat S. Sedis permissionem.

Supereft jam inquirere, an illa facultas binandi, se etiam extendat ad dies profestos; quando populus non obligatur ad auditionem Sacri.

Quam quæstionem expressè movet Eminent. Cardinalis Lugo in suis Responsis moral. lib. I. dub. 12

Ratio autem dubitandi est, quia necessitas quæ esse poterat, est ut populus audiat Sacrum ad quod ex præcepto tenetur, profestis autem diebus non obligat ullum præceptum, ac proinde nullus est titulus necessitatis, quem tamen exigunt jura præsertim c. *Consuluisi* uti supra ostendimus.

Noster Nugnus 3. p. q. 83. a. 2. tener partem negativam, referens se ad contrariam consuetudinem Ecclesiæ.

Lugo tamen loco jam citato resolvit affirmativè citans pro se plurimos Doctores: videlicet: Suarez tomo 3. in 3. part disp. 80. sect. 3. Philiarchum de Offic. Sacerd. tom. 1. Joannem de la Cruz in direct. p. 2. de Sacrif. Missæ diff. 3. Idem tenent Leander de Sacram. tom. 2. tract. 8. disp. 5. q. 38. Dicastillus de Sacr. tomo 1. tract. 5. disp. 4. dub. 3. Castus Palaus, Amicus, & alij. Ratio autem

tem est
sed suffi
necessar
crificio
in illis l
ibi tante

Ego l
no prob
tibus lir
rez (hu
sultit, ut
magnam
multitud
pauci fir
quorum
quod no
licet eni
non po
audire, a
gatio, r
nem hab
mul con
est magn
sum est,
omnia b
nariis præ
& neces

tem

tem est, quia non requiritur mera necessitas, sed sufficit gravis causa, quæ est quasi quædam necessitas, videlicet ne populus quotidiano Sacrificio Missæ privetur, quod maximè urget in illis locis, in quibus tanta est persecutio, ne ibi tanto solatio destituatur.

Ego hanc sententiam admitterem ut omnino probabilem, tamen non nisi cum sequentibus limitationibus. 1. Prout etiam ipse Suarez (hujus sententiæ quasi antesignanus) consulit, ut servetur consuetudo quæ in similibus magnam habet vim. 2. Ut satis magna sit multitudo populi hoc requirens: non verò si pauci sint, fortè tres vel quatuor divites, ob quorum respectum hoc fieret. 3. Ut sit casus, quòd non possint omnes primo sacro interesse licet enim diebus festivis quandoque hoc fieri non possit quando omnes tenentur Sacrum audire, aliis tamen diebus quando non est obligatio, rarò est tanta devotio, ut qui devotionem habent, non possint commodè omnes simul convenire. 4. Ut tantùm fiat in locis ubi est magna persecutio, ratione cujus periculosum est, multos simul convenire. 5. Ut hæc omnia bene examinentur ab illis qui Missionariis præsunt, perpensâ bene gravitate causæ, & necessitatis.